

PROLOG

Maddy Sikes ridică telefonul, convinsă că acesta era apelul așteptat.

— S-a rezolvat?

— *S-a rezolvat, îi răspunse vocea din receptor.*

— Femeia?

— *Femeia. Și copilul.*

— Copilul?

— *Nu era singură. Era și un copil cu ea. Dar relaxează-te.*

S-a rezolvat.

Sikes își presă buza de sus cu buricele degetelor.

— Ai ucis un copil. Nu ți-am spus niciodată să ucizi vreun copil.

— *Nu am spus că am ucis copilul. Am spus că problema cu copilul s-a rezolvat.*

— Stai așa, spuse Sikes. *Nu ai ucis copilul? L-ai lăsat pe el... sau pe ea... ce-o fi – l-ai lăsat în viață? Mă întreb pentru ce naiba te mai plătesc!?*

— *Pe el. L-am lăsat pe el în viață. Dar relaxează-te, te rog. Ți-am spus că s-a rezolvat, ceea ce înseamnă exact asta: că s-a*

rezolvat. Nu ai pentru ce să-ți faci griji, pe cuvânt. Nici pentru transportul tău cel neprețuit. Chestia asta – polițiștii, investigația, chiar și copilul. Crede-mă când îți spun: s-a rezolvat.

TEROARE ÎN TIMPUL NOPȚII

În clipa în care bărbății își făcură apariția, Ollie Turner dormea.

Aceștia erau îmbrăcați în negru și purtau cagule. Înainte ca Ollie să-și dea seama ce se petrecea, bărbății îl traseră din pat, târându-l pe covor, în direcția podestului.

— Hei!

Pentru o fracțiune de secundă, Ollie îl zări pe bărbatul ceva mai scund care urmărea întreaga scenă de pe scări. Ollie nu reuși să-i vadă figura, însă dacă se lua după felul în care tipul acela stătea proțâpît acolo – cu mâinile încrucișate, cu picioarele ușor depărtate –, își putea da seama că el era șeful.

Ollie se zbătu o vreme, însă în zadar. O strigă pe Nancy, tutorele lui – și imediat unul dintre bărbăți îi acoperi gura cu palma. Distinse undeva în depărtare un țipăt înfundat care îl făcu să-și dea seama că bărbății o înșfăcaseră și pe Nancy. Aceasta, legată deja fedeleș, era dusă către ușa de la intrare a

apartamentului. Se pare că Ollie fusese înhățat doar ca măsură de precauție, ca să fie înlăturate eventualele riscuri. Nancy era persoana pentru care bărbații descinseseră acolo.

Tipii aceia trebuie să fi fost deosebit de abili de vreme ce reușiseră s-o ia prin surprindere. Tutorele lui Ollie era o polițistă – și o adevărată expertă în meseria ei. Cu toate acestea, bărbații reușiseră să pună mâna pe ea. Oare ce voiau de la Nancy?

La capătul scărilor, unul dintre bărbați îl ridică pe Ollie în aer, aruncându-l pe umăr, așa cum băiatul își amintea că obișnuia să facă tatăl lui cu el, pe vremea când era mic. Ollie încercă să strige după ajutor, însă călușul pe care bărbații i-l puseseră între timp abia dacă-i permitea să respire. La un moment dat, bărbații reușiseră să-i lege și mâinile la spate, iar acum unul dintre ei îi ținea picioarele, pentru ca băiatul să nu-i mai poată lovi.

Afară, urcată cu roțile din față peste bordură, îi aștepta o dubă. Ușile din spatele acesteia erau deschise asemenea unei guri pofticioase. În vreme ce bărbații se pregăteau să-l azvârle înăuntru, Ollie apucă s-o zărească pe Nancy zăcând deja, întinsă pe spate, pe podeaua dubei. Și ea era legată, asemenea lui, având funii petrecute și în jurul gleznelor, nu numai al mâinilor. Femeia nu mișca.

— Nancy, încercă Ollie s-o strige, însă în clipa în care bărbații îl azvârliră în dubă, alături de ea, capul băiatului se izbi de podeaua metalică a acesteia, iar lumea din jurul lui se întunecă brusc.

*

În clipa în care Ollie se trezi, simți pământul de sub el rece și tare. Măinile îi rămăseseră legate la spate. Nu se mai afla în dubă, ci într-o încăpere necunoscută, fără ferestre: doar niște pereți goi și o podea de ciment cenușie și plină de praf.

Nancy zăcea întinsă chiar lângă el, complet nemișcată, cu fața îndreptată în cealaltă direcție.

— Nancy, șopti Ollie, cu disperare în glas.

Nancy îl crescuse pe Ollie de la vârsta de șapte ani, din ziua în care părinții lui adevărați își pierduseră viața într-un atac terorist. În cei șase ani care se scurseseră de atunci, Nancy devenise persoana la care Ollie ținea cel mai mult pe lume, iar ea – avea Ollie motive să spună – devenise singura persoană care ținea cu adevărat la el.

Văzând că Nancy nu răspunde, Ollie se căzni să se ridice în capul oaselor. Își scoase picioarele de sub el, zvârcolindu-se până când reuși să se așeze în fund.

— Nancy! rosti Ollie din nou numele tutorelui.

Și de data aceasta o făcuse în șoaptă, temător ca nu care cumva răpitorii să-și dea seama că se trezise. Ollie era încredințat că aceștia nu puteau să se afle prea departe. Probabil că până și cel mai mic zgomot i-ar fi putut face să dea buzna pe ușă.

Încercă să-și împungă tutorele cu genunchii, vorbindu-i din nou, de data aceasta la ureche:

— Nancy! Trezește-te. Te rog, Nancy. Trebuie să te trezești! Nimic. Nancy nu scoase nici măcar un geamăt.

Ollie își dădu seama că îl podidiseră lacrimile.

— Te rog, Nancy, repetă el, nemaipăsându-i cât de tare vorbea.

Nici măcar nu-i mai păsa de posibila prezență a bărbaților. Tot ce-și dorea era ca Nancy să dea un semn că era în regulă.

— Nancy. Nancy!

În cele din urmă, Nancy răspunse. Slobozi un fel de scâncet și încercă să se rostogolească pe spate. De cum băiatul îi rosti din nou numele, Nancy se dezmetici mai repede decât o făcuse Ollie.

— Ollie? Tu... tu ești? Unde ne aflăm? Ești OK? Ești rănit?

— Nu... eu..., dădu Ollie să răspundă simțind o durere ascuțită în creștetul capului.

Probabil că se lovise în clipa în care fusese azvârlit în dubă.

— Nancy, trebuie să te ridici în fund, îi spuse el. Trebuie să ieșim de aici. Bărbații ăștia... ne vor...

Chiar în clipa aceea, de parcă ar fi transmis un semnal, Ollie auzi voci venind de undeva din afara încăperii. Aceasta avea două uși, constată el: una în fața lui, iar cealaltă în spate, niciuna neoferind vreun indiciu cu privire la ceea ce s-ar fi putut afla îndărătul lor.

Și Nancy auzise vocile acelea. Se rostogoli, așezându-se în fund cu mult mai multă agilitate decât Ollie.

— Întoarce-te, Ollie. Așază-te spate-n spate cu mine.

Ollie se abținu să mai pună vreo întrebare. Făcu întocmai cum îl instruiseră Nancy și imediat începu să simtă cum degetele ei încep să desfacă nodul care îi ținea mâinile legate la spate. Cu toate că făcea acest lucru orbește, peste câteva secunde, Ollie își simți mâinile eliberate.

— Acum dezleagă-mă tu pe mine, îi spuse Nancy. Grăbește-te, Ollie, adăugă ea, auzind din nou glasurile acelea venind dindărătul ușii.

Ollie se uită la funia petrecută în jurul încheieturilor lui Nancy, nevenindu-i să creadă că ea reușise să-l dezlege atât de repede. Nodul pe care îl avea el de dezlegat părea o încâlceală haotică.

— Haide, Ollie. Vor da buzna din clipă în clipă.

Ollie începu să tragă de funie cu unghiile, însă nu reuși nici măcar să înceapă să desfacă nodul.

— Nu pot, Nancy! Nodul – e prea strâns!

Nancy se răsuci, așezându-se cu fața către el:

— Încearcă atunci să-mi desfaci funia de la picioare.

Ollie făcu întocmai, însă nodul acela părea și mai strâns. Îl râcăi cu degetele și simți cum i se rupe o unghie. Era în zadar. Începu să caute prin încăperea un obiect ascuțit cu care ar fi putut încerca să taie frânghia. Doar că încăperea era goală, pe podea nu se afla nimic – însă și un mic ciob de sticlă i-ar fi fost băiatului de folos, sau o așchie de metal, sau...

— Ollie? Ollie. Uită-te la mine, Ollie.

Ollie încetă să se mai agite. În tăcerea care se lăsă peste ei, cei doi auziră glasurile acelea venind de undeva din apropiere.

— Fugi. M-ai auzit, Ollie? Trebuie să fugi.

— Dar...

— Fugi, Ollie! Acum. Du-te!

Ollie încuviință din cap, simțind cum îi țâșnesc lacrimi din ochi.

— Nu te voi abandona. N-o voi face!

Simți cum i se încețoșează privirea, așa că își șterse ochii cu dosul palmei. Nancy îi zâmbea.

— Te iubesc, Ollie Turner. Din toată inima. Iar, dacă și tu mă iubești pe mine, vei face precum ți-am zis. Fugi, Ollie. *Te implor.*

Ușa din fața lui se deschise. Bărbații pășiră în încăpere. Ollie mai avu vreme să slobozească un ultim suspin, după care o luă la fugă.

Nu străbătu nici trei trepte după ce țâșni pe cealaltă ușă – când auzi împușcăturile.

Instinctul îi spunea lui Ollie să se oprească, să se răsucescă pe călcâie și să se întoarcă. „*Nancy. Ah, Nancy*“, se căină el în gând. Doar că vocea ei îi răsună deodată în cap, îndemnându-l să continue să alerge: „*Du-te*“, spunea aceasta. „*Te implor.*“

Ollie nu ar fi vrut s-o dezamăgească. Nu putea face una ca asta.

După împușcăturile acelea, mai auzi una chiar în spatele lui – apoi zgomot de bocanci zdupăind pe podeaua de ciment. Ollie estimă că avea un avans de cel mult douăzeci de metri.

În vreme ce alerga, băiatul cerceta cu privirea împrejurimile, ca să-și poată da seama încotro ar fi trebuit să se îndrepte. Coridorul în care nimerise era lung și anost. Bănuia că se afla în clădirea de birouri a vreunei fabrici situate într-o zonă industrială, un loc în care arhitecții n-ar fi pus prea mare preț pe aspectul estetic al clădirii.

De cum dădu primul colț, Ollie auzi pașii altor bărbați apropiindu-se de el, de undeva din față. Zări într-o latură a coridorului o ușă din a cărei broască cineva uitase să scoată cheia. Ollie își dădu seama că aceasta reprezenta singura lui opțiune.

Deschise ușa cu cheia și aruncă o privire. În partea cealaltă se zărea capătul unor trepte de lemn. Casa scării nu era defel luminată, după cum nu se auzea niciun sunet și nu se zărea nicio mișcare – se vedeau doar treptele acelea coborând în bezna de dedesubt.

Ollie înghiți în sec. Chiar dacă împlinise treisprezece ani, încă îi mai era teamă de întuneric – doar că de bărbații aceia înarmați se temea ceva mai mult. Păși peste prag și, înainte ca următorii să-l poată zări, închise ușa în urma lui, răsucind cheia în broască.

Răsuflă ușurat. Aerul de acolo părea greu și stătut, mirosind asemenea genții lui pentru sport, atunci când uita vreme de o săptămână să-și scoată echipamentul transpirat din aceasta.

Deodată, ușa începu să se zguduie. Cineva aflat de partea cealaltă tocmai încerca s-o deschidă, forțându-i clanța.

Ollie se îndepărtă de ușă, simțind cum piciorul îi calcă în gol. Se uită în jos, dându-și seama că ajunsese la marginea platformei de la capătul scării.

Se dezechilibra și simți cum degetele i se zdrelesc la contactul cu zidul de cărămidă. Reuși însă cumva să se prindă cu cealaltă mână de unul dintre stâlpii de lemn ai balustradei, recăpătându-și echilibrul. Simțind cum inima îi bate mai să-i sară din piept, se uită în jos ca să vadă unde s-ar fi prăbușit – și aproape că-și pierdu pentru a doua oară echilibrul, pentru că de acolo, din întuneric, cineva îl spiona. Ochii personajului semănau cu cei ai lui Gollum, își dădu Ollie seama, imaginându-și personajul din „Stăpânul inelelor“. Și nu era vorba despre Gollum-cel-tânăr-și-amuzant, ci de Gollum-cel-malefic. Cel cu dinții stricați.

Ollie icni speriat. Se retrase pe platforma scărilor, lipindu-și spatele de lemnul ușii. Aceasta se cutremură în propriul toc, moment în care ochii aceia înfricoșători se făcură nevăzuți în întuneric.

Băiatul își acoperi gura cu palma – însă deja era prea târziu. Auzi glasuri venind dinspre coridorul aflat de cealaltă parte a ușii:

— Aici. Cred că am auzit ceva.

— Păi atunci, deschide ușa!

— Nu găsesc cheia. Ar fi trebuit să fie în broască.

Cheia. Ollie își luă palma de pe gură, dându-și seama că nu mai avea cheia. Probabil că o scăpase din mână în clipa în care își pierduse echilibrul. Cum ar mai fi putut acum să iasă de acolo?

O izbitură puternică în ușă îi răspunse pe loc la întrebare. Ollie nu mai avea de ce să-și facă griji că nu va putea ieși de acolo, pentru că persoana care se afla de cealaltă parte a ușii cu siguranță dorea să intre.

— *Ah!*

— Mai tare! Izbește cu umărul!

De data aceasta, ușa se zgudui atât de puternic încât Ollie era sigur că avea să cedeze.

Ușa vibră în urma unei noi lovituri, iar de data aceasta rama se crăpă de sus până jos. Încă o lovitură și bărbații ar fi ajuns la el, își dădu Ollie seama.

Se ghemui, pregătindu-se să sară la beregata atacatorilor... însă izbitura finală nu mai sosi.

În loc de aceasta, Ollie auzi o voce:

— Ce-a fost asta?

Liniște, urmată de un zgomot venit de undeva din depărtare.

Apoi:

— Acolo. Repede!

Bărbații aflați pe coridor se năpustiră în direcția aceea. Ollie răsuflă ușurat, nemaștiind nici el câtă vreme își ținuse respirația. Pericolul trecuse, își dădu el seama. Pentru moment. Sau cel puțin așa crezu el – până în clipa în care ușa se izbi de perete. Ollie tresări, îndepărtându-se cu pași șovăielnici. În clipa în care își ridică privirea, zări un bărbat fixându-l cu privirea și rânjind bucuros de proaspăta lui captură.

PROLOG

În clipa în care auzi monstrul, Errol se afla deja în inima pădurii.

Desigur, auzise zvonuri referitoare la existența acestuia. Toată lumea le auzise. Era probabil unul dintre primele lucruri pe care le aflai atunci când ajungeai la Forest Mount. Cei mai mulți dintre copii se prefăceau că nu cred în așa ceva („Un monstru în pădure? Povești de speriat copiii inventate de profesori ca să ne sperie și să ne determine să facem tot ce spun ei.“), însă Errol știa că, de fapt, toată lumea credea în existența lor. Își putea da seama de aceasta după felul în care până și copiii mai mari aruncau noaptea câte o privire pe ferestrele dormitorului și după felul în care tresăreau la fiecare scârțâit de podele sau uguit de bufniță.

Iar acum nu mai încăpea nicio îndoială. Acolo, în întuneric, singur-singurel, Errol *putea simți* că monstrul era real. Iar ceea ce auzise cu siguranță fusese zgomot de pași. Dar nu de pași omenеști, ci mai degrabă călcătura moale, furișă, a cuiva care făcuse din pădure propriul său cămin.

Băiatul se grăbi, lumina tremurătoare a lanternei trădându-i panica. O creangă i se prinse de rucsac, făcându-l să se

smucească, dar, după o luptă scurtă, Errol se lasă păgubaș. Oricum, în rucsacul acela nu se afla nimic de valoare. Un rând de haine de schimb, câteva rulouri șterpelite de la micul dejun – nimic care să merite să te oprești din drum. Tot ce avea de preț asupra lui, de fapt, singurul lucru de preț – o fotografie înfățișând-o pe de mult pierduta lui soră – se afla vârată în buzunarul din față al cămășii. Dacă cineva ar fi încercat să i-o fure – vreun demon al copacilor, monstrul pădurilor, chiar și Colton Crowe, monitorul-șef și bătaușul școlii –, Errol s-ar fi bătut cu toată dârzenia de care ar fi fost capabil.

Preț de o clipă, faptul că se gândise la sora lui îi dădu curaj, așa că își tăie cale prin vegetația joasă a pădurii cuprins parcă de un nou elan. Va reuși să scape cu bine. *Va reuși.* Și își va regăsi sora în locul pe care ea îl numise „Haven“. Errol plănuise acest lucru vreme de mai multe zile și nu avea de gând să-și permită să dea greș. Nu acum, când se afla atât de aproape.

De fapt, o putea deja vedea. Chiar o vedea? Liziera. Umbra zidului: ultima frontieră interpunându-se între el și propria libertate. Mai erau de străbătut vreo douăzeci-trezeci de metri până acolo.

Deodată se auzi un mârâit.

Înspăimântat, Errol se împiedică și fu cât pe ce să cadă. Apoi îl auzi din nou. Un mârâit grav, agresiv.

Se răsuci pe călcâie – și în clipa următoare se izbi de un copac, unul despre care ar fi putut jura că nu se aflase acolo cu o clipă în urmă. Lanterna îi scăpă din mână, după care se lovi de ceva tare, stingându-se. Singura sursă de lumină rămase luna, aflată deasupra coronamentului, care îl lumina pe Errol asemenea unui reflector ațintit asupra unui fugar de santinela aflată într-un turn de pază.

Băiatul o luă la fugă.

Școala se afla undeva în dreapta lui – chiar și pe întuneric, zidul ei impunător îți sărea în ochi –, așa că Errol coti către el și nu se opri din alergat până nu ajunse în dreptul acestuia.

Un trosnet în spatele lui. Puternic. Urmat imediat de un altul. Orice va fi fost ceea ce se luase pe urmele lui era mare – și *iute*.

Deodată, dintr-o parte se făcu auzit un alt zgomot. De data aceasta nu mai trăda prezența vreunui monstru, ci a...

— Repede. Îi pierdem urma.

— Nu-ți face griji. Nu va reuși să scape. Cel puțin nu câtă vreme mă aflu eu prin preajmă.

Monitorii.

Și, în afara cazului în care lui Errol i se năzărise, a doua voce părea să-i aparțină lui Colton Crowe.

Acum, opțiunile lui erau următoarele: fie să se lase înfulecat de un monstru, fie să fie luat pe sus și dus înapoi la școală – fără îndoială, direct în biroul profesorului Strain. Errol nici măcar nu-și mai dădea seama care variantă dintre cele două era mai rea.

Instinctul îi spunea să se oprească din alergat și să se pi-tească bine îndărătul unui copac – însă, având monstrul acela pe urme, nu îndrăzneă s-o facă. Alese să grăbească pasul, sperând că monitorii îl vor rata – doar că Errol nu zări pe întuneric o rădăcină ieșită din pământ, așa că se prăbuși cu un „Au!“ peste resturile vegetale care acopereau, asemenea unui covor, pământul.

— Acolo!

Raza unei lanterne străluci printre copaci, îndreptându-se direct către locul în care căzuse Errol. Îndărătul acesteia, băiatul nu avea nicio îndoială, se afla Crowe. Nu îl putea zări, orbit fiind de lumina strălucitoare a lanternei, însă și-l putea

imagina: bărbie proeminentă, privire de oțel, păr dat pe spate, negru precum penajul păsării căreia îi datora numele de familie¹.

— Prinde-l!

Monitorii se năpustiră către băiat, nemaipăsându-le acum de zgomotul pe care îl făceau. Errol observă că din partea cealaltă se mai apropia ceva de el – ceva ce nu avea de gând să piardă bunătate de pradă.

Băiatul se ridică în picioare și începu să alerge, din răsuputeri, încercând să scape de ambii urmăritori.

— Nu are niciun rost să alergi! Unde te-ai putea duce?

Sunetul vocii lui Crowe era suficient de neplăcut, însă din partea cealaltă Errol auzise ceva și mai înfricoșător. Mârâitul acela. Din nou. Și mai aproape. Din ce în ce mai aproape...

Liziera. Acum se afla chiar în fața lui. Iar zidul se înălța la mai puțin de douăzeci de pași îndărătul acesteia.

Errol trecu de ultimul șir de copaci, trezindu-se că aleargă în lumina lunii pe o porțiune de teren deschis. Ultima sforțare, ultimii metri până la adăpost.

Șase pași...

Cinci...

Patru...

— Te-am prins, se auzi o voce din spatele lui în clipa în care ceva îi prinse umărul stâng.

O mână? O gheară?

Errol făcu un salt. Era tot ce mai putea să facă. De cum începu să se rostogolească, auzi un hohot de râs, precum și monstrul din pădure clămpănindu-și fălcile.

¹ În limba engleză Crow(e) înseamnă „cioară“. (n. trad.)

REGELE PIJĂMĂLUȚĂ

Lovitura îl nimeri în tâmplă înainte să își dea seama ce se petrece. Fusese doar o scatoalcă, suficient de puternică pentru ca Ollie să simtă cum își pierde echilibrul, însă fără să îl doboare la pământ. Fata se juca cu el, își dădu el seama. După toate antrenamentele, după tot efortul pe care îl depusese, Ollie rămăsese un ageamiu. Lupta s-ar fi încheiat înainte să fi început cu adevărat.

„Fruntea sus“, își spuse el. „Mâinile în față. Și sprijină-te pe capetele metatarsienelor, așa cum te-a învățat Song. Acesta nu mai este un antrenament. E *pe bune*.“

Ollie țopăi spre dreapta, evitând o altă lovitură în tâmplă. Își întinse piciorul, încercând să execute o lovitură frontală, însă nu lovi decât aerul. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, se trezi că se uită la tavan. Nu avusese nicio șansă să-și ferească piciorul înainte ca fata să îl apuce de gleznă și să-l răstoarne, dându-l pe spate.

De cum se prăbuși, Ollie simți cum i se taie răsufierea. Ar fi preferat să rămână acolo unde căzuse: cel puțin în felul acesta lupta s-ar fi încheiat, iar umilirea lui ar fi fost deplină.

Dar dacă exista o lecție pe care Song nu trebuise să-l învețe, aceasta era că nu trebuie niciodată să te dai bătut. Principiul i-l inculcase în conștiință Nancy, tutorele lui, încă de la o vârstă fragedă. Iar acum, că Nancy nu se mai afla printre cei vii – fiind ucisă de Maddy Sikes, femeia care îi ucisese și pe părinții lui Ollie –, el era și mai hotărât să nu o dezamăgească.

De cum fata se apropie ca să-l imobilizeze, Ollie se rostogoli. Dintr-o sigură mișcare executată cu iuțeală, se ridică din nou în picioare – clătînându-se, însă având avantajul de a o fi luat pe față prin surprindere. Lovi din nou și, cu toate că fata încercă să pareze, piciorul lui nimeri de data aceasta ținta.

— *Yame!* strigă Song semnalul japonez care impune oprirea luptei.

Pentru operoană care în cea mai mare parte a timpului se remarca prin tăcere, țipetele pe care Song le scotea în dojo² erau surprinzător de categorice.

Ollie se retrase în colțul lui de saltea. Oponenta lui – o fată de nouă ani pe nume Vanessa, deținătoare a unei centuri maro – îi urmă exemplul, revenind în colțul ei. Cei doi făcură câte o plecăciune, ceea ce marcă finalul primului examen de evaluare din viața de karatist a lui Ollie.

— Îți mulțumesc, Vanessa, spuse Song, apropiindu-se de cei doi, pentru că te-ai oferit să-i dai lui Ollie o lecție. Și pentru faptul că nu l-ai pus cu roatele-n sus în primele zece secunde. Știu că ai fi putut s-o faci dacă ți-ai fi pus în gând.

² *Dojo* – (jap.) sală în care se practică diverse arte marțiale. (n. trad.)

Posesoarea centurii maro se îmbujoră, făcând o nouă plecăciune.

— Cât despre tine, Ollie, continuă Song, garda ta a fost lamentabil de deschisă și ai anunțat cu surle și trâmbițe fiecare lovitură. De câte ori ți-am spus să îți ascunzi mișcărilor? Mai întâi te ferești și *apoi* lovești.

— Știu, dar...

— Și controlează-ți respirația! Îți pot auzi gâfâielile din celălalt capăt al dojo-ului. Chiar dacă te simți obosit, nu trebuie *s-o arăți*.

Ollie își lăsa capul în pământ. În mod evident, ratase obținerea primei lui centuri. Cum începuse să ia lecții de karate cu numai două luni în urmă, la scurtă vreme după ce se înscriesese în organizația Haven, Ollie încă era o centură albă, însă sperase să merite să i se confere una portocalie.

— Am picat evaluarea, nu-i așa? i se adresă el lui Song.

În jurul taliei lui Song se zărea o centură neagră atât de roasă de-a lungul anilor de antrenamente încât aproape redevenise albă. În Haven, copiii se învățau unii pe alții – adulții neavând acces acolo, cu excepția mătușii Fay, fondatoarea Haven – și, pe lângă faptul că era geniul matematic al comunității, Song mai era și instructorul principal de karate. Asemenea lui Ollie, se număra printre puținii copii care formau echipa de investigații din Haven, grupul restrâns care conducea organizația și care își asuma misiunile cele mai periculoase. Haven era un fel de sanctuar pentru copiii aflați în dificultate și adesea, pentru a-i pune pe micuți la adăpost, Ollie și ceilalți se vedeau nevoiți să își pună propriile vieți în pericol.

Song îi adresa lui Ollie o privire evident dezamăgită – apoi zâmbi:

— Nu am spus că ai picat, Ollie. Am spus doar că ai fi putut să te descurci mai bine, îl corectă ea luându-și mâinile de la spate. Poftim.

Spre marea surpriză a lui Ollie, Song făcu o plecăciune, întinzându-i o centură portocalie frumos împăturită.

— Dar... am pierdut. Ai spus-o tu însăși: Vanessa m-a bătut măr.

— Vanessa va putea *întotdeauna* să te bată măr, Ollie. Nu m-am așteptat nicio clipă ca tu să o bați pe ea. Însă ceea ce ai demonstrat în *sparring*³ a fost atitudinea. Dacă ai fi rămas pe saltea după ce Vanessa te-a pus acolo, atunci chiar că ai fi pierdut. În loc de asta, tu te-ai ridicat la loc în picioare și chiar ai reușit să înscrii un punct.

Ollie își ridică privirea din pământ și o surprinse pe Vanessa zâmbindu-i. De data aceasta, el fu cel care se îmbujoră. Ceilalți elevi prezenți în dojo începură să aplaude. Ollie o lăsă pe Song să-l ajute să-și lege noua centură. Știa că evenimentul nu ar fi trebuit să fie cine știe ce: la urma urmelor, era doar o centură portocalie⁴, iar el mai avea de parcurs o cale lungă până să ajungă măcar la jumătatea nivelului celorlalți elevi din dojo. Chiar și așa, simțind că realizase ceva, Ollie nu-și putu

³ *Sparring* – formă de antrenament comună mai multor arte marțiale. Presupune o luptă relativ „liberă“, având însă suficiente reguli pentru a nu cauza răniri și accidente. Cuvântul vine de la „*sparring partner*“ (partener de antrenament). (n. trad.)

⁴ Probabil în Haven se predă stilul de karate Kyokushin. În alte stiluri (de ex. Shōtōkan), între centura albă și cea portocalie există și o centură galbenă. (n. trad.)

reprima un puseu de mândrie. Era sigur că și Nancy ar fi fost mândră de el.

— Ollie?

Aplauzele se răriră, iar toate privirile celor prezenți în dojo se îndreptară către ușă. În pragul acesteia se afla Sol, cel mai bun prieten al lui Ollie. Și Sol făcea parte din echipa de investigații. De asemenea, el fusese persoana care făcuse în așa fel încât Ollie să simtă că Haven era cu adevărat locul căruia îi aparținea.

— Îți cer scuze că te întrerup, spuse Sol, dar tu ai spus să te caut ori de câte ori aflu vreo noutate.

— E vorba despre Purice? întrebă Ollie. S-a întors?

Sol încuviință din cap:

— Da. S-au întors cu toții. Iar Purice este rănit.

Era un sentiment ciudat. Ollie locuise mult mai multă vreme în căminul lor subpământean temporar decât în clădirea Haven, înainte ca aceasta să fie distrusă. Cu toate acestea, ducea dorul vechiului sediu al organizației – o dărăpănătură, anumite zone fiind prea periculoase pentru a fi folosite – însă, nu se știe cum, acolo, Ollie se simțise ca acasă încă din prima clipă. Cândva, clădirea găzduise o bibliotecă, iar Ollie își amintea mirosul de cărți pe care îl simțise de cum pășise pentru prima dată în interiorul acesteia.

Spre deosebire de vechiul sediu, stația de metrou abandonată, aflată în măruntaiele Londrei, care le servea acum de bază, mirosea a igrasie. Aici nu exista niciun foaier supraînălțat așa cum avusese fosta bibliotecă. Iar din foaierul acela se desprindea o scară centrală impozantă și câteva mezanine de

lemn. Stația de metrou se putea lăuda doar cu câteva camere de depozitare umede și cu niște tuneluri ca vai de lume – unele mai încăpătoare, altele mai strâmte, însă toate joase și acoperite cu niște plăci de faianță murdare și ciobite.

Holul principal, așa cum i se spunea, reprezenta incinta cea mai încăpătoare. Cândva găzduise scările rulante ale căii de acces, însă acestea fuseseră zidite atunci când stația fusese închisă, ceea ce însemna că incinta era împărțită în două. În caz de nevoie, toți cei o sută patruzeci și șase de copii din Haven s-ar fi putut aduna acolo, însă în realitate ar fi avut nevoie de o încăpere de două ori mai mare.

Coridoarele care cândva duceau către peroane fuseseră transformate în dormitoare. Existau și paturi de campanie, pentru că stația-fantomă fusese echipată din vreme pentru a servi drept adăpost în caz de urgență. Membrii organizației reușiseră să recupereze destul de multe provizii din vechiul sediu, după ce focul care îl distrusese fusese stins – însă cei mai mulți dintre copii erau nevoiți să doarmă pe câte o pătură întinsă pe jos. Aveau însă mâncare din belșug și ceva bani, după ce vânduseră ceasul pe care Ollie i-l șterpelise lui Maddy Sikes de la mână, chiar înainte ca aceasta să-și găsească sfârșitul, însă spațiul era atât de strâmt încât Ollie se trezise adesea cu piciorul vecinului pe perna lui – și, o dată, cu unul dintre degetele de la picioarele lui Sol vârât în nara lui.

— Ce s-a întâmplat? își întrebă Ollie prietenul în vreme ce amândoi se îndepărtau de dojo-ul improvizat către zona care fusese alocată infirmeriei. Cât de grav e rănit Purice?

— Destul de grav, spuse Sol. Însă va supraviețui. Cât despre ceea ce s-a întâmplat – nu vrea să ne spună nimic. A zis

că așteaptă să vii și tu, ca să nu-și bată gura de două ori, urmă el, uitându-se la Ollie cu o licărire ironică în ochi. De fapt, a spus așa: „O să-l aștept pe Regele Pijămăluță să ne onoreze cu prezența“.

Ollie rări pasul:

— „Regele Pijămăluță“?

— Mie mi s-a părut că sună bine, recunosc Sol, schițând un zâmbet.

Ollie îi răspunse cu o jumătate de surâs. Purice nu avea cum să fie atât de grav rănit dacă își găsisse energia necesară să născocască o nouă insultă adresată lui Ollie – ceea ce, din ziua în care Ollie își asumase poziția de lider al organizației Haven, părea să fi devenit scopul vieții lui Purice. De fapt, fusese misiunea lui din clipa în care dăduse, pentru prima dată, ochii cu Ollie.

— Cum sunt ceilalți? Mai e cineva rănit?

— Te referi la gealații lui Purice? întrebă Sol.

Ollie insistase ca toată lumea să voteze înainte ca el să preia comanda de la Dodge, fostul lider al organizației Haven și, cu toate că peste optzeci de copii îl aleseseră pe Ollie, rămâneau circa șaiszeci care îl preferaseră pe Purice – singurul contracandidat.

— Nu ar trebui să-i numești în felul acesta, îi atrase Ollie atenția. Vrei cumva să-ți reamintesc faptul că ne aflăm cu toții de aceeași parte a baricadei?

— Hmm... făcu Sol. Spune-le asta lui Purice și acoliților lui.

Ollie se încruntă, însă nu împinse discuția mai departe. Știa că Sol luase nemulțumirea lui Purice – privitoare la faptul că un nou-venit preluase șefia organizației – mult mai personal decât o luase el însuși. Ollie se străduise să nu se lase afectat de

atitudinea lui Purice. La urma urmelor, și el era – în sinea lui – de părere că Purice avea parțial dreptate. De exemplu, cu toate că ajunseseră cu toții să locuiască într-o stație de metrou abandonată, Ollie nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi putut face ca să îi scoată pe copii de acolo și să îi mute într-un loc care să semene cât de cât cu vechiul sediu. În plus, cu toate că misiunea Haven era aceea de a ajuta copiii aflați în dificultate, să le ofere adăpost în caz de nevoie, în ultima vreme nu se desfășurase nicio misiune, organizația nu primise în sânul ei niciun nou membru. Adevărul era că în ultimele câteva luni nu făcuseră altceva decât să supraviețuiască de la o zi la alta.

— Salut, Ollie, se auziră două voci, făcându-l pe Ollie să clipească și să-și ridice capul din pământ.

— Bună, Leo! Bună, Mia!

Cei doi copii pe lângă care tocmai trecuse erau în chip evident de partea lui. Ollie se simți ceva mai îmbărbătat observând cu cât entuziasm fusese salutat. Doar că, după ce mai făcură câțiva pași, el și Sol dădură peste un alt grup de copii, aflați într-unul dintre tunelurile ceva mai înguste, care se întoarseră cu toții, ostentativ, cu spatele la ei. Ollie nu putuse auzi ce-și spuneau unii altora, însă dacă s-ar fi luat după zâmbetele piezișe și șoaptele în aparență răuvoitoare, ar fi putut ghici despre ce putea fi vorba.

Își amintea că, atunci când îl însoțise pentru prima dată pe Dodge pe culoarele clădirii Haven, toți copiii îl salutaseră pe acesta ca pe un adevărat erou. Ollie nu-și dorea așa ceva – credea oricum că toți cei care îl votaseră își făcuseră despre el o părere disproporționat de bună –, însă ura ideea că membrii Haven se împărțiseră în două tabere. Ollie era conștient de

faptul că, în cazul în care situația nu s-ar fi îmbunătățit, exista un pericol real ca întreaga comunitate să se divizieze.

— Nu pune la inimă, Ollie, îl sfătui Sol. Le va veni și lor mintea la cap. Până și lui Purice. Nu trebuie decât să le acorzi mai mult timp.

Ollie nu era prea convins de adevărul acestor cuvinte, însă se strădui să n-o arate.

— În plus, continuă Sol cu un zâmbet abătut, după ce vom auzi ce are Purice de spus, bănuiesc că vom avea lucruri mai importante din pricina cărora să ne facem griji.